

Arrest

nr. 228 940 van 19 november 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VANDENBUSSCHE
en S. VERBEEK
Coupure 5
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 mei 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 10 mei 2019 van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot de afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 221 554 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 22 mei 2019, waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt bevolen.

Gelet op de beschikking van 26 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VERBEEK, die *loco* advocaat K. VANDENBUSSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn.

Op 10 september 2007 diende de verzoekende partij een asielaanvraag in.

Op 24 juni 2009 werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan de verzoekende partij en haar vrouw (en kind).

Het huwelijk van de verzoekende partij en haar (toenmalige) echtgenote liep spaak. De echtscheiding werd uitgesproken door de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent op 14 maart 2017.

De echtscheiding is zoals de verzoekende partij zelf verklaart, een gevolg van de feiten die zij pleegde op 28 mei 2015. De verzoekende partij werd bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, zetelend in correctionele zaken d.d. 23 juni 2016 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden (met probatie-uitstel van drie jaar) en een geldboete van 600,00 EUR, voor het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen aan haar (toenmalige) echtgenote en voor het bedreigen van haar (toenmalige) echtgenote.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, zetelend in correctionele zaken werd de verzoekende partij, d.d. 13 juli 2018, opnieuw veroordeeld voor feiten van slagen en verwondingen ten aanzien van haar (toenmalige) echtgenote. De verzoekende partij werd voor deze feiten veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden, met een probatie-uitstel van 5 jaar voor 10 maanden, alsook een geldboete van 400,00 EUR (waarvan 100,00 EUR met uitstel).

Op 18 oktober 2018 werd de verzoekende partij door het CGVS uitgenodigd om toelichting te geven over de heroverweging van haar subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekende partij gaf geen gevolg aan deze uitnodiging. Zij verklaart geen kennis te hebben genomen van deze uitnodiging, maar erkent dat zij niet meer woonachtig was op haar adres.

Op 21 december 2018 besliste het CGVS tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van de verzoekende partij om reden dat zij een ernstig misdrijf had gepleegd.

Per aangetekend schrijven d.d. 31 januari 2019, werd de verzoekende partij in navolging van de beslissing van het CGVS uitgenodigd door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) om toelichting te verschaffen over haar situatie. De verzoekende partij ging niet in op deze uitnodiging. Opnieuw verklaart zij dit schrijven niet te hebben ontvangen.

Op 8 april 2019 werd de verzoekende partij in kennis gesteld van de beslissing d.d. 26 maart 2019 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij op 7 mei 2019 een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in.

Op 9 mei 2019 werd de verzoekende partij opgepakt door de politiediensten en op verzoek van DVZ navolgend op 10 mei 2019 overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Merksplas.

Op 10 mei 2019 werd ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering getroffen. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: A. (...)

voornaam: H. (...)

geboortedatum: (...).1978

geboorteplaats: Momaki

nationaliteit: Afghanistan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politie van Gent op 09/05/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij In het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Op 23.06.2016 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Gent definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden met uitstel 3 jaren wegens het opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen en het bedreigen van zijn echtgenote. Hij pleegde deze partnernishandeling In het bijzijn van zijn minderjarige kinderen. Op 13.07.2018 werd betrokkene opnieuw veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Gent, deze keer tot een gevangenisstraf van 15 maanden met uitstel 5 jaren voor 10 maanden, opnieuw wegens het opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, gepleegd tegen zijn ex-vrouw. Dit gebeurde opnieuw in het bijzijn van zijn minderjarige kinderen. Deze feiten werden door de rechter als bijzonder ernstig gekwalificeerd en er werd bijzonder zwaar getild aan het feit dat betrokkene deze bewezen feiten pleegde terwijl hij onder de strikte naleving van de probatievoorwaarden stond ten gevolge van het vonnis van d.d. 23.06.2016. Ondanks het opgelegde contactverbod, pleegde betrokkene opnieuw ernstige feiten van partnergeweld. Betrokkene heeft dus duidelijk geen lessen getrokken na zijn eerste veroordeling en ziet de ernst van zijn daden niet in. Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 09/05/2019 door de politie van Gent en verklaart in België te zijn omdat er in zijn land veel te veel oorlog is en dit speelt zich ook af in zijn stad. Hij verklaart niet terug te keren naar zijn land van herkomst omdat er teveel oorlog is en omdat hij ruzie heeft met iemand die banden heeft met de Taliban, hij heeft die man gesneden en hij zoekt betrokkene. In de stad waar betrokkene vandaan komt zitten er veel mensen van de Taliban. Op 10.09.2007 diende betrokkene een asielaanvraag in. Op 24.06.2009 W8rd hem door het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus toegekend, een beslissing waarvan hij op 25.06.2009 in kennis werd gebracht. Betrokkene werd in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van beperkte duur. Op basis van zijn veroordelingen en op basis van artikel 49/2, § 4, eerste lid, tweede zin en artikel 55/5/1, § 2, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, werd door de DVZ op 26.06.2018 een verzoek tot intrekking van zijn subsidiaire, beschermingsstatus aan het CGVS verstuurd. In het licht van de heroverweging van de geldigheid van zijn subsidiaire beschermingsstatus, werd hij door het CGVS op 18/10/2018 uitgenodigd voor gehoor, teneinde hem de mogelijkheid te bieden elementen voor het eventuele behoud van zijn subsidiaire beschermingsstatus aan te brengen. Betrokkene gaf geen gevolg aan deze oproep en bijgevolg heeft hij nagelaten zijn medewerking te verlenen bij het onderzoek naar de nieuwe elementen met betrekking tot het al dan niet behoud van zijn subsidiaire beschermingsstatus. Op 21/12/2018 besliste het CGVS om zijn subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980 in te trekken, een beslissing waarvan hij op 24/12/2018 in kennis werd gebracht. Het CGVS stelde dat zijn handelingen, in casu het op zeer ernstige wijze mishandelen van zijn (ex-)echtgenote, niet te verzoenen zijn met de humanitaire inslag van het subsidiair beschermingsstatuut en de daaruit voortvloeiende internationale bescherming. Het stelde dat de door hem gepleegde misdrijven, waarvoor hij definitief veroordeeld werd, gekwalificeerd dienen te worden als een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, c), van de wet van 15 december 1980. Tot slot was het CGVS van oordeel dat betrokkene In de stad Kabul (Afghanistan) over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de wet van 15 december 1980. Bijgevolg was het van oordeel dat betrokkene mag teruggeleid worden naar Afghanistan en een verwijderingsmaatregel dus verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980. Betrokkene diende geen schorsend beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) en bijgevolg is de intrekking van zijn subsidiaire beschermingsstatus definitief geworden.

Hij werd op 31/01/2019 via een aangetekend schrijven uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan hij het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde zijn situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot Intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). Aangezien hij op dat ogenblik een declaratie van vertrek deed naar een nieuw adres, werd dit schrijven door de DVZ verstuurd naar zowel dit adres als zijn laatste in het Rijksregister vermelde adres. Hij gaf geen gevolg aan dit schrijven. BIJ

het nemen van deze beslissing tot beëindiging van zijn verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten werd, in toepassing van artikel 23, § 2, van de wet van 15 december 1980 rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk. Er werd ook rekening gehouden met het bestaan van

banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.

Betrokkene verklaart dat zijn ex-partner en zijn 4 kinderen in Zwijnaarde wonen. Uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Gent d.d. 23/06/2016 blijkt dat zijn (ex-)echtgenote aangaf van hem te willen scheiden en hij eenzelfde wens uitdrukte. In het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Gent d.d. 13/07/2018 wordt vermeld dat hij effectief van zijn ex-vrouw gescheiden is en zelfs een absoluut contact- en verontrustingsverbod opgelegd kreeg. Bovendien diende hij ook de regeling met betrekking tot de gemeenschappelijke kinderen opgelegd door de familierechtbank strikt na te leven. Raapleging van het Rijksregister leert dat hij sinds 27/01/2017 op een ander adres gedomicilieerd is dan zijn (ex-)echtgenote en 4 minderjarige kinderen. Tot slot merken we op dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien zijn strafrechtelijk verleden worden zijn familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Bijgevolg is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissingen.

Betrokkene verklaart veel last van zijn maag en voet te hebben. Voor zijn maag neemt hij medicatie in en zijn voet moet geopereerd worden. Betrokkene toont niet aan waarom dit hem zou belemmeren om terug te keren naar zijn land van herkomst, een schending van artikel 3 kan dan ook niet worden aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

X artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 26.03.2019 dat hem betekend werd op 08.04.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Op 23.06.2016 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Gent definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden met uitstel 3 jaren wegens het opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen en het bedreigen van zijn echtgenote. Hij pleegde deze partnermishandeling in het bijzijn van zijn minderjarige kinderen.' Op 13.07.2018 werd betrokkene opnieuw veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Gent, deze keer tot een gevangenisstraf van 15 maanden met uitstel 5 jaren voor 10 maanden, opnieuw wegens het opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, gepleegd tegen zijn ex-vrouw. Dit gebeurde opnieuw in het bijzijn van zijn minderjarige kinderen. Deze feiten werden door de rechter als bijzonder ernstig gekwalificeerd en er werd bijzonder zwaar getild aan het feit dat betrokkene deze bewezen feiten pleegde terwijl hij onder de strikte naleving van de probatievoorwaarden stond ten gevolge van het vonnis van d.d. 23.06.2016. Ondanks het opgelegde contactverbod, pleegde betrokkene opnieuw ernstige feiten van partnergeweld, Betrokkene heeft dus duidelijk geen lessen getrokken na zijn eerste veroordeling en ziet de ernst van zijn daden niet in. Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Op 10.09.2007 diende betrokkene een asielaanvraag in. Op 24.06.2009 werd hem door het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus toegekend, een beslissing waarvan hij op 25.06.2009 in kennis werd gebracht. Betrokkene werd in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van beperkte duur. Op basis van zijn veroordelingen en op basis van artikel 49/2, § 4, eerste lid, tweede zin en artikel 55/5/1, § 2, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, werd door de DVZ op 26.06.2018 een verzoek tot intrekking van zijn subsidiaire beschermingsstatus aan het CGVS verstuurd. In het licht van de heroverweging van de geldigheid van zijn subsidiaire beschermingsstatus, werd hij door het CGVS op 18/10/2018 uitgenodigd voor gehoor, teneinde hem de mogelijkheid te bieden elementen voor het eventuele behoud van zijn subsidiaire beschermingsstatus aan te brengen. Betrokkene gaf geen gevolg aan deze oproep en bijgevolg heeft hij nagelaten zijn medewerking te verlenen bij het onderzoek naar de nieuwe elementen met betrekking tot het al dan niet behoud van zijn subsidiaire beschermingsstatus. Op 21/12/2018 besliste het CGVS om zijn subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de

wet van 15 december 1980 in te trekken, een beslissing waarvan hij op 24/12/2018 in kennis werd gebracht. Het CGVS stelde dat zijn handelingen, in casu het op zeer ernstige wijze mishandelen van zijn (ex-)echtgenote, niet te verzoenen zijn met de humanitaire inslag van het subsidiair beschermingsstatuut en de daaruit voortvloeiende internationale bescherming. Het stelde dat de door hem gepleegde misdrijven, waarvoor hij definitief veroordeeld werd, gekwalificeerd dienen te worden als een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, c), van de wet van 15 december 1980. Tot slot was het CGVS van oordeel dat betrokkene in de stad Kabul (Afghanistan) over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de wet van 15 december 1980. Bijgevolg was het van oordeel dat betrokkene mag teruggeleid worden naar Afghanistan en een verwijderingsmaatregel dus verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980. Betrokkene diende geen schorsend beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) en bijgevolg is de intrekking van zijn subsidiaire beschermingsstatus definitief geworden. Hij werd op 31/01/2019 via een aangetekend schrijven uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan hij het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde zijn situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). Aangezien hij op dat ogenblik een declaratie van vertrek deed naar een nieuw adres, werd dit schrijven door de DVZ verstuurd naar zowel dit adres als zijn laatste in het Rijksregister vermelde adres. HIJ gaf geen gevolg aan dit schrijven. Bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van zijn verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten werd, in toepassing van artikel 23, § 2, van de wet van 15 december 1980 rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk. Er werd ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden. Op 08.04.2019 krijg hij een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Betrokkene kwam op-10.09.2007 het land binnen. We stellen dus vast dat hij het merendeel van zijn leven elders dan in België heeft doorgebracht. Het loutere feit dat hij iets meer dan 11 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken. Betrokkene bracht geen enkel element aan waaruit blijkt dat hij ondertussen één van de officiële landstalen machtig is, noch legde hij bewijzen van tewerkstelling of een attest van inburgering voor.

Wat zijn familiale banden binnen de Belgische samenleving betreft, brengen we in herinnering dat betrokkene het naliet ons in het bezit te stellen van alle documenten en elementen waarvan hij het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde zijn situatie correct in te schatten. In het kader van zijn asielaanvraag d.d. 10/09/2007 verklaarde hij tijdens zijn gehoor bij de DVZ dat op dat ogenblik zijn beide ouders reeds overleden waren en zijn zus in Afghanistan verbleef. Hij diende zijn asielaanvraag in samen met zijn (ex-)echtgenote en hun minderjarig kind. Nazicht van zijn dossier toont aan dat hij sindsdien nog 3 kinderen kreeg, allen geboren in België. Zijn (ex-)echtgenote en 4 minderjarige kinderen verblijven op heden allen op legale wijze in België. Dienaangaande wijzen we er op dat zijn gezinsleven in België hem er niet van weerhouden heeft zeer ernstige feiten van partnergeweld te plegen tegen zijn toenmalige vrouw in het bijzijn van zijn minderjarige kinderen, waarvan hij kon weten dat deze een impact konden hebben op dat gezinsleven en zijn verblijfsrechtelijke situatie. Daarnaast blijkt uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Gent d.d. 23/06/2016 dat zijn (ex-)echtgenote aangaf van hem te willen scheiden en hij eenzelfde wens uitdrukte. In het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Gent d.d. 13/07/2018 wordt vermeld dat hij effectief van zijn ex-vrouw gescheiden is en zelfs een absoluut contact- en verontrustingsverbod opgelegd kreeg. Bovendien diende hij ook de regeling met betrekking tot de gemeenschappelijke kinderen opgelegd door de familierechtbank strikt na te leven. Raapleging van het Rijksregister leert dat hij sinds 27/01/2017 op een ander adres gedomicilieerd is dan zijn (ex-)echtgenote en 4 minderjarige kinderen. Tot slot merken we op dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien zijn strafrechtelijk verleden worden zijn familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Bijgevolg is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissingen.

Betreffende zijn medische situatie, brengen we in herinnering dat hij ook hiervoor het naliet ons in het bezit te stellen van alle documenten en elementen waarvan hij het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde zijn situatie correct in te schatten. Uit zijn administratief dossier blijkt enkel dat hij tijdens zijn gehoor bij de DVZ in het kader van zijn asielaanvraag verklaarde een beetje ziek te zijn en pijn te hebben aan zijn knie en been. Daarnaast blijkt dat hij tijdens zijn lopende asielprocedure tweemaal

gewettigd een afspraak bij de DVZ diende te missen omdat hij een operatie had ondergaan en zich enkele weken niet kon verplaatsen. Hij legde een medisch attest voor om deze afwezigheden te rechtvaardigen. Sindsdien werd de DVZ niet in het bezit gesteld van enige informatie van medische aard, waardoor er bijgevolg geen indicaties zijn dat hij medische problemen ervaart die een terugkeer naar zijn land van herkomst in de weg staan.

Betreffende een terugkeer naar zijn land van herkomst, herhalen we dat het CGVS van oordeel was dat hij in de stad Kabul (Afghanistan) over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de wet van 15 december 1980. Bijgevolg was het van oordeel dat hij mag teruggeleid worden naar Afghanistan en een verwijderingsmaatregel dus verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Tot slot merken we op dat de kennis, vaardigheden en ervaring die hij gedurende zijn verblijf van iets meer dan 11 jaar in België opdeed, geenszins verloren gaan en door hem aangewend kunnen worden om zich in de toekomst elders te vestigen en te integreren.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politie van Gent op 09/05/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 26.03.2019 dat hem betekend werd op 08.04.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Op 23.06.2016 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Gent definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden met uitstel 3 jaren wegens het opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen en het bedreigen van zijn echtgenote. Hij pleegde deze partnermishandeling in het bijzijn van zijn minderjarige kinderen. Op 13.07.2018 werd betrokkene opnieuw veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Gent, deze keer tot een gevangenisstraf van 15 maanden met uitstel 5 jaren voor 10 maanden, opnieuw wegens het opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, gepleegd tegen zijn ex-vrouw. Dit gebeurde opnieuw in het bijzijn van zijn minderjarige kinderen. Deze feiten werden door de rechter als bijzonder ernstig gekwalificeerd en er werd bijzonder zwaar getild aan het feit dat betrokkene deze bewezen feiten pleegde terwijl hij onder de strikte naleving van de probatievoorwaarden stond ten gevolge van het vonnis van d.d. 23.06.2016. Ondanks het opgelegde contactverbod, pleegde betrokkene opnieuw ernstige feiten van partnergeweld. Betrokkene heeft dus duidelijk geen lessen getrokken na zijn eerste veroordeling en ziet de ernst van zijn daden niet in. Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Op 10.09.2007 diende betrokkene een asielaanvraag in. Op 24.06.2009 werd hem door het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus toegekend, een beslissing waarvan hij op 25.06.2009 in kennis werd gebracht. Betrokkene werd in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van beperkte duur. Op basis van zijn veroordelingen en op basis van artikel 49/2, § 4, eerste lid, tweede zin en artikel 55/5/1, § 2, V van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, werd door de DVZ op 26.06.2018 een verzoek tot intrekking van zijn subsidiaire beschermingsstatus aan het CGVS verstuurd. In het licht van de heroverweging van de geldigheid van zijn subsidiaire beschermingsstatus, werd hij door het CGVS op 18/10/2018 uitgenodigd voor gehoor, teneinde hem de mogelijkheid te bieden elementen voor het eventuele behoud van zijn subsidiaire beschermingsstatus aan te brengen. Betrokkene gaf geen gevolg aan deze oproep en bijgevolg heeft hij nagelaten zijn medewerking te verlenen bij het onderzoek naar de nieuwe elementen met betrekking tot het al dan niet behoud van zijn subsidiaire beschermingsstatus. Op 21/12/2018 besliste het CGVS om zijn subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980 in te trekken, een beslissing waarvan hij op 24/12/2018 in kennis werd gebracht. Het CGVS stelde dat zijn handelingen, in casu het op zeer ernstige wijze mishandelen van zijn (ex-)echtgenote, niet te verzoenen zijn met de humanitaire inslag van het subsidiair beschermingsstatuut en de daaruit voortvloeiende internationale bescherming. Het stelde dat de door hem gepleegde misdrijven, waarvoor hij definitief veroordeeld werd, gekwalificeerd dienen te worden als een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, c), van de wet van 15 december 1980. Tot slot was

het CGVS van oordeel dat betrokkene in de stad Kabul (Afghanistan) over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de wet van 15 december 1980. Bijgevolg was het van oordeel dat betrokkene mag teruggeleid worden naar Afghanistan en een verwijderingsmaatregel dus verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980. Betrokkene diende geen schorsend beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) en bijgevolg is de intrekking van zijn subsidiaire beschermingsstatus definitief geworden. Hij werd op 31/01/2019 via een aangetekend schrijven uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan hij het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde zijn situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). Aangezien hij op dat ogenblik een declaratie van vertrek deed naar een nieuw adres, werd dit schrijven door de DVZ verstuurd naar zowel dit adres als zijn laatste in het Rijksregister vermelde adres. Hij gaf geen gevolg aan dit schrijven. Bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van zijn verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten werd, in toepassing van artikel 23, § 2, van de wet van 15 december 1980 rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk. Er werd ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden. Op 08.04.2019 krijg hij een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Betrokkene kwam op 10.09.2007 het land binnen. We stellen dus vast dat hij het merendeel van zijn leven elders dan in België heeft doorgebracht. Het loutere feit dat hij iets meer dan 11 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken. Betrokkene bracht geen enkel element aan waaruit blijkt dat hij ondertussen één van de officiële landstalen machtig is, noch legde hij bewijzen van tewerkstelling of een attest van inburgering voor.

Wat zijn familiale banden binnen de Belgische samenleving betreft, brengen we in herinnering dat betrokkene het naliet ons in het bezit te stellen van alle documenten en elementen waarvan hij het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde zijn situatie correct in te schatten. In het kader van zijn asielaanvraag d.d. 10/09/2007 verklaarde hij tijdens zijn gehoor bij de DVZ dat op dat ogenblik zijn beide ouders reeds overleden waren en zijn zus in Afghanistan verbleef. Hij diende uw asielaanvraag in samen met zijn (ex-) echtgenote en hun minderjarig kind. Nazicht van zijn dossier toont aan dat hij sindsdien nog 3 kinderen kreeg, allen geboren in België. Zijn (ex-)echtgenote en 4 minderjarige kinderen verblijven op heden allen op legale wijze in België. Dienaangaande wijzen we er op dat zijn gezinsleven in België hem er niet van weerhouden heeft zeer ernstige feiten van partnergeweld te plegen tegen zijn toenmalige vrouw in het bijzijn van zijn minderjarige kinderen, waarvan hij kon weten dat deze een impact konden hebben op dat gezinsleven en zijn verblijfsrechtelijke situatie. Daarnaast blijkt uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Gent d.d. 23/06/2016 dat zijn (ex-)echtgenote aangaf van hem te willen scheiden en hij eenzelfde wens uitdrukte. In het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Gent d.d. 13/07/2018 wordt vermeld dat hij effectief van zijn ex-vrouw gescheiden is en zelfs een absoluut contact- en verontrustingsverbod opgelegd kreeg. Bovendien diende hij ook de regeling met betrekking tot de gemeenschappelijke kinderen opgelegd door de familierechtbank strikt na te leven. Raapleging van het Rijksregister leert dat hij sinds 27/01/2017 op een ander adres gedomicilieerd is dan zijn (ex-)echtgenote en 4 minderjarige kinderen. Tot slot merken we op dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien zijn strafrechtelijk verleden worden zijn familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Bijgevolg is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissingen.

Betreffende zijn medische situatie, brengen we in herinnering dat hij ook hiervoor het naliet ons in het bezit te stellen van alle documenten en elementen waarvan hij het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde zijn situatie correct in te schatten. Uit zijn administratief dossier blijkt enkel dat hij tijdens zijn gehoor bij de DVZ in het kader van zijn asielaanvraag verklaarde een beetje ziek te zijn en pijn te hebben aan zijn knie en been. Daarnaast blijkt dat hij tijdens zijn lopende asielprocedure tweemaal gewettigd een afspraak bij de DVZ diende te missen omdat hij een operatie had ondergaan en zich enkele weken niet kon verplaatsen. Hij legde een medisch attest voor om deze afwezigheden te rechtvaardigen. Betrokkene werd gehoord op 09/05/2019 door een medewerker van de DVZ en verklaart veel last van zijn maag en voet te hebben. Voor zijn maag neemt hij medicatie en zijn voet moet geopereerd worden. Betrokkene toont niet aan waarom dit hem zou belemmeren om terug te keren naar zijn land van herkomst. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een

ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dal zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betreffende een terugkeer naar zijn land van herkomst, herhalen we dat het CGVS van oordeel was dat hij in de stad Kabul (Afghanistan) over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de wet van 15 december 1980. Bijgevolg was het van oordeel dat hij mag teruggeleid worden naar Afghanistan en een verwijderingsmaatregel dus verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 en geen schending van artikel 3 EVKM vormen. Tot slot merken we op dat de kennis, vaardigheden en ervaring die hij gedurende zijn verblijf van iets meer dan 11 jaar in België opdeed, geenszins verloren gaan en door hem aangewend kunnen worden om zich in de toekomst elders te vestigen en te integreren.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 26.03.2019 dat hem betekend werd op 08.04.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.”

Samen met de eerste bestreden beslissing wordt aan de verzoekende partij een inreisverbod voor de duur van acht jaar uitgereikt. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : A. (...)

voornaam : H. (...)

geboortedatum : (...).1978

geboorteplaats : Momaki

nationaliteit : Afghanistan

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben. De beslissing tot verwijdering van 10/05/2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politie van Gent op 09/05/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 26.03.2019 dat hem betekend werd op 08.04.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

- Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Op 23.06.2016 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Gent definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden met uitstel 3 jaren wegens het opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen en het bedreigen van zijn echtgenote. Hij pleegde deze partnermishandeling in het bijzijn van zijn minderjarige kinderen. Op 13.07.2018 werd betrokkene opnieuw veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Gent, deze keer tot een gevangenisstraf van 15 maanden met uitstel 5 jaren voor 10 maanden, opnieuw wegens het opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, gepleegd tegen zijn ex-vrouw. Dit gebeurde opnieuw in het bijzijn van zijn minderjarige kinderen. Deze feiten werden door de rechter als bijzonder ernstig gekwalificeerd en er werd bijzonder zwaar getild aan het feit dat betrokkene deze bewezen feiten pleegde terwijl hij onder de strikte naleving van de probatievoorwaarden stond ten gevolge van het vonnis van d.d. 23.06.2016. Ondanks het opgelegde contactverbod, pleegde betrokkene opnieuw ernstige feiten van partnergeweld. Betrokkene heeft dus duidelijk geen lessen getrokken na zijn eerste veroordeling en ziet de ernst van zijn daden niet in. Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart dat zijn ex-partner en zijn 4 kinderen in Zwijnaarde wonen. Uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Gent d.d. 23/06/2016 blijkt dat zijn (ex-)echtgenote aangaf van hem te willen scheiden en hij eenzelfde wens uitdrukte. In het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Gent d.d. 13/07/2018 wordt vermeld dat hij effectief van zijn ex-vrouw gescheiden is en zelfs een absoluut contact- en verontrustingsverbod opgelegd kreeg. Bovendien diende hij ook de regeling met betrekking tot de gemeenschappelijke kinderen opgelegd door de familierechtbank strikt na te leven. Raapleging van het Rijksregister leert dat hij sinds 27/01/2017 op een ander adres gedomicilieerd is dan zijn (ex-)echtgenote en 4 minderjarige kinderen. Tot slot merken we op dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien zijn strafrechtelijk verleden worden zijn familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Bijgevolg is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissingen. Betrokkene verklaart veel last van zijn maag en voet te hebben. Voor zijn maag neemt hij medicatie in en zijn voet moet geopereerd worden. Betrokkene toont niet aan waarom dit hem zou belemmeren om terug te keren naar zijn land van herkomst. Hij legt geen concrete elementen voor. Een schending van artikel 3 kan dan ook niet worden aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."

Op 22 mei 2019 bij arrest nr. 221 554 schorst de Raad bij uiterst dringende noodzakelijkheid de tenuitvoerlegging van de eerste bestreden beslissing. Het schorsingsberoep wordt verworpen voor wat betreft de tweede bestreden beslissing.

Op 28 mei 2019 vraagt de verwerende partij de voortzetting van de procedure.

Op 8 oktober 2019 bij arrest nr. 227 186 vernietigde de Raad hogergenoemde beslissing van 26 maart 2019 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen.

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Over de gevolgen van het arrest nr. 227 186 van 8 oktober 2019 van de Raad

Uit de chronologie van het administratief dossier en de gegevens waarover de Raad beschikt blijkt dat de verzoekende partij een verblijfsrecht op het Belgisch grondgebied genoot totdat de verwerende partij een beslissing nam tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten op 26 maart 2019. Op 7 mei 2019 diende de verzoekende partij een verzoekschrift in om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van genoemde beslissing van 26 maart 2019.

Voordat de Raad zich uitsprak over dit beroep nam de verwerende partij de in voorliggende zaak bestreden beslissingen, namelijk op 10 mei 2019 werd ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en een inreisverbod van 8 jaar genomen.

Op 8 oktober 2019 bij arrest nr. 227 186 vernietigde de Raad echter de beslissing van 26 maart 2019 waarbij een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van de verzoekende partij. Dankzij de retroactieve werking van het vernietigingsarrest zal in het rechtsverkeer moeten worden gehandeld alsof die vernietigde beslissing nooit genomen is. Een vernietigingsarrest brengt de zaken weer in de toestand waarin ze zich vóór het nemen van de door het arrest vernietigde beslissing bevonden ("*status quo ante*") (cf. RvS 29 augustus 2012, nr. 220.489). Door toedoen van de nietigverklaring van de beslissing van 26 maart 2019 waarbij een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht verkeert de verzoekende partij dus in de situatie waarin zij nog steeds een verblijfsrecht op het Belgisch grondgebied geniet. Deze rechtstoestand is niet verenigbaar met de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en evenmin met een inreisverbod.

Bijgevolg komt het passend voor, omwille van de duidelijkheid in het rechtsverkeer, om de bestreden beslissingen middels een vernietiging uit het rechtsverkeer te halen.

De verwerende partij kan zich nog beraden en al dan niet beslissen een einde te stellen aan het verblijfsrecht van de verzoekende partij, waarna zij desgevallend opnieuw kan overgaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, eventueel vergezeld van een inreisverbod.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissingen van 10 mei 2019 van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot de afgifte van een inreisverbod van acht jaar worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU